

JIZVY VE HVĚZDÁCH

Iv Klier

COO
BOO

Jizvy ve hvězdách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Iv Klier
Jizvy ve hvězdách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JIZVY^{VE} HVĚZDÁCH

Iv Klier

COO

BOO

Tuhle knihu si zamilujete snadno. Chcete lásku k jejím postavám sdílet s dalšími čtenáři? Tak ji pošlete dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Iveta Klierová, 2024
Cover © Ondřej David, 2024

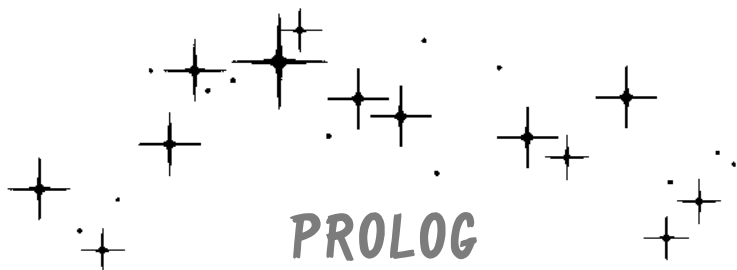
ISBN tištěné verze 978-80-7498-734-2
ISBN e-knihy 978-80-7498-807-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7498-808-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-809-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

*Pro všechny, kteří ztratili sami sebe,
když se snažili naplnit očekávání ostatních.*

PLAYLIST

- „Stay Alive“ by Jungkook
- „Power“ by Isak Danielson
- „Numb“ by Linkin Park
- „Fire on Fire“ by Sam Smith
- „Apocalypse“ by Cigarettes After Sex
- „Love Don't Hate It“ by Duncan Laurence
- „High for This“ by The Weeknd
- „Back to Black“ by Amy Winehouse
- „If Our Love Is Wrong“ by Calum Scott
- „Love the Way You Lie“ by Eminem ft. Rihanna
- „Call Out My Name“ by The Weeknd
- „Unfaithful“ by Rihanna
- „Cardigan“ by Taylor Swift
- „Arcade“ by Duncan Laurence
- „Memories“ by Conan Gray
- „Take Me to Church“ by Hozier
- „Leaving Tonight“ by The Neighbourhood
- „One Step Closer“ by Linkin Park
- „The Truth Untold“ by BTS ft. Steve Aoki
- „Daylight“ by David Kushner
- „Meet You at the Graveyard“ by Cleffy
- „Umbrella“ by Ember Island

PROLOG

„Co to je?“ zeptal se při pohledu na malou krabičku ovázanou zlatou mašlí. Levačkou dribloval míčem o zem, zatímco stál nehybně na místě.

„Překvapení k narozkám,“ Kyu k němu znovu natáhl své drobné ruce s dárkem. Bylo mu jasné, že neustoupí, dokud jej neotevře.

Černovlásek protočil oči a sáhl po něm. Chvilí pouze zíral, jak perfektně ten balíček vypadal. Zmocnila se ho zvědavost, ačkoliv zachoval kamenný výraz. „Nepotřebuju dárky, dostávám jich mraky.“

Tohle říkal pokaždé, když se blížilo datum jeho narozenin. Uzavřeli spolu dohodu – místo dárků mu upeče dort s jahodami a ohromnou porcí nadýchaného krému. Jediné přání, které každý rok měl. Kyu to respektoval, tedy až dodnes. Patnáct bylo významné číslo, nejen že značilo konec dětské nevinnosti, ale především se přesně tohle číslo pyšně vyjímalo na Jaeho basketbalovém dresu. Nakonec Jae reprezentoval snad všechno, jenom ne slovo nevinnost. Ta ho odjakživa minula obloukem a dneska bylo 15. *srpna*, tři patnáctky přeci stály za oslavu. Kyu ho sledoval, jak zuřivě rozbaluje hranatou krabičku. Mumlal při tom nahlas všelijaké nadávky a krčil soustředěně obočí. Přesně tenhle obličej nutil Kyua k úsměvu.

Rozhodl se mu pomoci a zatáhl lehce za ozdobný provázek. Ten okamžitě povolil. Jejich ruce se přitom na moment letmo dotkly.

„Tehle není jako ostatní.“

Jae vytáhl řetízek s masivním číslem, a teprve když se zadíval pořádně, všiml si na něm vyrytých iniciál. Překvapeně zamrkal, upřel pohled zpátky na svého kamaráda, který ve své ruce svíral naprosto identický řetízek. Jediné, co se lišilo, byla čísla a písmenka. Zmateně zkoumal blýskavou dvacetdvojku před sebou.

„Eh, to je nějaký vtíp?“ obočí mu pro změnu vylítlo udiveně nahoru. Tak zaskočeně se snad netvářil za celou dobu, co se znali. Kyu působil nervózně.

„Vtíp? Proč?“ vysoukal ze sebe s nejistým výrazem.

„Protože tohle je fakt ujetý.“

Ujetej, ale nejoriginálnější dárek, co jsem kdy dostal.

„No... myslel jsem, mohlo by... mohlo by nám to přinést štěstí při další hře, chápeš?“

Sakra. Nevidí, že je to přehnaný. Jak mu teď mám říct...

„Ty to chceš nosit?“ pronesl šokovaně. Jae si neuměl představit, že se s tímhle na krku bude producírovat přede všemi. Určitě by si toho někdo všiml a pak by se začal ptát, co to má znamenat. Měl husí kůži při představě, že by někomu musel objasňovat, proč mají stejné řetízky. Podal mu ho nazpět. „Ladící řetízky? To nosí možná tak ujetý holky. Navíc... uvědomuješ si, jak s tím budem vypadat? Někdo si to může dost debilně vyložit. Měl bys to vrátit.“

„Hm,“ kývl sklesle Kyu. Sevřel oba šperky pevně v ruce a udělal krok vzad. Tvářil se velmi smutně, skoro až zklamaně. Nic víc však neříkal, ačkoliv vypadal, že by chtěl. Jae ho viděl brečet několikrát, ale i tentokrát sklopil pohled k zemi, jako kdyby před ním chtěl slzy schovat.

„Co je to s tebou dneska? Nechápu to.“

Kyu pouze dál mlčel. Jae se najednou cítil provinile. Proč? Nejen že ho mátl celá tahle situace, ale i vlastní emoce. Nezamlouval se mu ten sužující nepříjemný pocit. Možná mohl zvolit jemnější slova, ale proč nad tím vůbec uvažoval? Proč mu vadil pohled na to, jak Kyu trpí? *Do háje*. Snažil se přerušit Kyův oční kontakt se zemí. Když nic nefungovalo, začínal být vzteklý. Chytil pevně kamarádovu bradu a pohlédl do těch posmutnělých očí.

„Nenuť mě to vrátit!“ vyhrkl Kyu. Skousl si spodní ret. „Vrátím ten svůj, nebo ho nebudu nosit. Prosím.“

To, jak se na něj *díval*. To, jak zuby zarýval do už mírně naběhlého *rtu*. To, jak zašeptal *prosím*. Přesně tahle kombinace znemožňovala říct ne. Jae mu vytrhl řetízek z ruky a přetáhl si ho beze slova přes hlavu tak, aby zůstal celý schovaný za tričkem. To samé udělal s tím jeho. Kyu stačil jenom zamrkat.

„Takhle to zůstane, jasný? Navždycky,“ řekl rázně Jae. Šel z něj strach často, ale když mluvil naprosto vážně, tak ještě dvakrát tolik. Kyu kývl. „Jestli to někdo uvidí, tak tě zabiju. A jestli pro mě nemáš dort, tak tě taky zabiju.“

Hnědovlásek se konečně zase smál. Světla z ulic i aut projíždějících centrem Soulu se odrážela až nahoru na opuštěnou střechu. Zářila oběma chlapcům přímo do obličeje a každé slovo se ztrácelo v hluku nočního velkoměsta. V horkých nocích, jako byla ta dnešní, zůstávali na tomto místě až do pozdních hodin.

Na *jejich místě*.

A decorative graphic consisting of several stylized stars of varying sizes and orientations, scattered across the top half of the page. The stars are simple black shapes with four points, some with horizontal or vertical bars extending from them. Small dots are also scattered around the stars.

KAPITOLA 1

Přecházel po dlouhé světlé chodbě tam a zase zpátky. Míjel přitom známé i naprosto cizí tváře. Zabodnul svůj pohled do kulatých hodin se stříbrným rámem, které visely na protější zdi. Sám nevěděl po kolikáté dneska už počítal ubíhající minuty, ne že by to však něco urychlilo. Posadil se na jednu z vypolstrovaných židlí opodál a odhodil tašku přes rameno na zem ke svým vysokým martenskám. Lehce do ní kopl, aby nepřekážela v cestě procházejícím. Opřel si lokty o kolena, zatímco špičkami prstů poklepával netrpělivě o sebe. *Co jim může tak dlouho trvat na propouštěcích papírech?*

Místo času se na chvíli rozhodl zabývat párem středního věku, který seděl opodál. Působili nervózně, ale i přesto se na sebe vzájemně pokoušeli usmívat. Pravděpodobně sem přišli navštívit svoje dítě, při této myšlence okamžitě sklopil pohled sklesle dolů. Zpod rukávu mikiny – té jediné, co mu momentálně vyhovovala právě díky extra volným rukávům – vyčuhovala výrazná, stále načervenalá jizva v místě pravého předloktí. Okamžitě ji znovu zakryl kusem látky a prohrábl si černé vlasy směrem dozadu. Byl rád, že se dneska stihl v tom všem stresu vůbec učesat, natož si je nějak více upravit. Popadl tašku a rozběhl se k silnější ženě s brýlemi sedící za pultem. Se zuřivým výrazem, při kterém krčil jedno rovné obočí,

plácnul dlaněmi do desky před ní. S ženou to ovšem ani nehnulo, nejspíš tady na takové chování byla už zvyklá, pouze si narovnala brýle. Přestala listovat v šanonech a tázavě k němu vzhlédla.

„Jak dlouho to do prdele bude ještě trvat?“ vyštěknul nevrle. Podrážděnost již od brzkých ranních hodin u něj nebyla nic neobvyklého, ale momentálně ji ještě více umocňoval fakt, že prošvihnul snídani a byl naprosto hladový. Nešlo o samotné jídlo, na zdejší výběr si nešlo zrovna stěžovat, když už nic jiného, otec aspoň zajistil kvalitní zařízení s dostatečnou péčí. Na tom mu ovšem příliš nezáleželo, jediné, po čem dnes toužil a proč nemohl ani v klidu dospat, tedy kromě občasného křiku z chodby nebo ostatních pokojů, byla touha vypadnout odtud daleko pryč. Poslední dva měsíce, které tu strávil, se zdály nekonečné a skoro doopravdy zešílel.

„Ještě dlouho podle všeho,“ ozvalo se za ním. Muž v bílém plášti zamával s papíry před jeho obličejem. Jae protočil oči, tenhle chlápek ho měl na starosti po celou dobu a neustále si z něj utahoval. Vlastně občas dokonce žertovali i spolu, pořád to bylo lepší než ty vážné, obvyklé konverzace. Musel uznat, že si ho docela oblíbil. Lékař mrkl na sestru a následně ho uchopil za paži. „Klid, já to převezmu.“

Jae ucukl a odstoupil stranou, měl rád svůj osobní prostor a naopak nesnášel lidi, co ho s oblibou narušovali. Cítil, jak si ho muž přeměřuje pohledem jako nějaký testovací subjekt v laboratoři. Zamračil se.

„Vypadáte daleko líp, než když jsme vás sem přijali. Je vidět, že s posilováním problém nemáte.“

Černovlásek upnul zrak ke svému bicepsu, který teď překrývala mikina. V duchu sám sebe pochválil, formu si nehledě na situaci udržoval stále dobrou, každé ráno udělal několik kliků a vybrané dny chodil pod dozorem i cvičit. S aktivitou

tady na tom byl daleko lépe než jiní. Rozhodně si ale nepřipadal v tuhle chvíli zrovna okouzlující. Jistě měl viditelné kruhy pod očima z dnešní noci a pocuchané vlasy. Narazil si přes ně raději čepici. „Jediný, co mě v tomhle cvokhausu udržovalo při smyslech.“

„To jistě,“ uchechtl se lékař. Znělo to spíš jako výsměch, začínal mu lézt na nervy. „Ještě kdybyste byl občas i milejší, hlavně k dámám.“

„Nedívím se, že jste single,“ odfrkl si Jae. Nehodlal se dneska rozčilovat ještě více než musel, ale tak nějak tušil, že to bude nevyhnutelné. Nasadil místo toho vypočítavý úsměv a pokračoval: „Dám vám na oplátku jednu přátelskou radu, doktore, ženský nemaj v oblibě zbytečný otázky a jednání v rukavičkách. Bejt hrubej se někdy vyplatí, můžete si to zapsat. Teď mi konečně dejte ty papíry, spěchám.“

Doktor si ho znovu zkoumavě přeměřil, ale následně mu podal štos dokumentů. Ihned po nich hmátl, hodil tašku přes rameno a otočil se k odchodu. Zmocňoval se ho divný pocit s každou další minutou, co v této chodbě stál. Váhavě se zadíval na dveře před sebou, odkud šlo denní světlo, a semkl své plné rty pevně k sobě. Poprvé, když jimi prošel, měl pravou ruku ovázanou nemocničním obvazem a čerstvé stehy ho v ráně štípaly. Byl dezorientovaný a příšerně otupělý vůči všemu kolem sebe. Tentokrát si věci uvědomoval až moc dobře, po ráně mu zbyla stále se hojící jizva a pocit jisté otupělosti ustoupil do pozadí. Neustále si opakoval, že jakmile projde těmito dveřmi ven, vrátí se jeho život do normálu. Je připravený dostat zpátky všechno, co za tu dobu ztratil. Bude to jiné, musí být.

„Vím, že za tím nepříjemným chováním stojí pochyby a strach. Kdyby cokoliv, stačí se ozvat, budeme rádi, když nás tady někdy poctíš i obyčejnou návštěvou.“

Na okamžik se zarazil a přehrával si v hlavě ty dvě věty. Nevěděl, jak na ně má reagovat, určitě to říkal jenom z lékařské povinnosti. Co kdyby se náhodou něco stalo a on to potom měl na triku, nebo snad čekal poděkování? Tak nějak vnitřně cítil, že by to asi bylo na místě, ale nešlo mu to přes pusku. „Fakt si myslíte, že se sem budu dobrovolně vracet? Jste vtípnej, to vám musím nechat. Mimochodem neměl byste mi tykat, nejsme kámoši. Sbohem... doktore.“

Neohlédl se, ačkoliv za sebou ještě slyšel pár slov o tom, že je stejně vítaný a ať nezapomene brát poctivě léky. Rozrazil dveře a měl při tom dojem, jako kdyby vstoupil do jiné reality. Chladný vítr mu ofoukl obličej, po němž stékaly sotva viditelné kapičky potu. Uvnitř bylo vedro, a přesně proto se teď venku zdála být dvakrát tak větší zima. Ve skutečnosti se však ocitl uprostřed barevného podzimu, kdy stromy shazovaly listy a posévaly jimi chodník. Obloha nabrala tmavě šedou barvu a začínalo pomalu pršet. Typické pochmurné a vlezlé počasí.

Zůstal stát v bezpečí pod malým přístřeškem a vyhlížel otcovo auto. Byl si téměř jistý, že jeho luxusní lamborghini by nemohl přehlédnout, ani kdyby chtěl. Nic podobného v dosahu ovšem neviděl, a tak vytáhl z kapsy mobil. Displej se automaticky rozsvítil, ale žádné zmeškané hovory nebo zprávy tam neměl. Skoro ťuknul na volbu volání, když v dálce zahlédl známou postavu. Zaostřil na ni, aby potvrdil svoje domněnky. Vysoký muž středního věku, krátké vlasy, oblek a mával přímo jeho směrem. Teď už si byl jistý, že je to Dal. Otcův osobní řidič, který pro ně pracoval snad celou věčnost. Trávil s ním daleko víc času než se svým vlastním otcem, někdy mu dokonce připadalo, že plní rodičovskou úlohu tisíckrát lépe, a to ani žádné děti neměl. Nehledě na jejich dobré vztahy se Jae nedokázal ubránit protáhlému obličej, když ho spatřil. Znamenalo to totiž změnu plánů.

Než vůbec stihl udělat krok do průtrže, která se mezitím strhla, řidič se zvesela vydal k němu s velkým deštníkem nad hlavou. Jestli něco obdivoval a nechápal zároveň, tak tu jeho optimistickou náladu nehledě na situaci.

„Dobré dopoledne, juniore,“ mírně se uklonil. Zbavil ho tašky s věcmi a pokynul k nachystanému autu. „Můžeme?“

„Dobrý, mám se ptát, kde je můj otec? Mimochodem, jestli mě budeš takhle oslovovat, přejmenuju tě zpátky na otravnýho strejdu,“ zamumlal. Šel s ním pod jedním deštníkem skrz ten příšerný slejvák a rychle vklouzl na zadní sedačku, zatímco za ním řidič zabouchl dvířka.

„Něco hodně urgentního mu do toho vlezlo, tak jsem tady já.“

„Hm, jak překvapivý.“

Tenhle scénář byl natolik obehnaný, že by Jae překvapeného snad nedokázal ani přesvědčivě zahrát. Lépe řečeno byl zpátky ve své realitě, jenže si ji představoval poněkud jinak. Zatímco jemu se obrátil život vzhůru nohama, vše ostatní zůstalo stejné. *Stejně nesnesitelné.*

„Ke mně do bytu, potřebuju si zabalit věci,“ poručil Jae stroze, jakmile naskočil motor a vyjeli z uličky. Po chvílce se dostali k hlavní silnici.

„Váš otec už se o všechny věci postaral. Mám nařízeno vás odvézt rovnou domů, ani se nesnažte protestovat. Víte sám, že je to bezvýznamné,“ úsměvně mrkl do zpětného zrcátka. Bohužel měl pravdu, v takovém případě byl veškerý odpor naprosto zbytečný.

Protočil oči, ale víc se k tomu nevyjadřoval. „Co to máš zase s tím vykáním?“

„Nic neobvyklého, juniore.“

„No právě, znáš mě od blbý školky a pořád se mnou mluvíš takhle. Není to padlý na hlavu?“

„Jsem na to zvyklý a váš otec si to tak přeje. Nemůžu odporovat šéfovi,“ dodal odhodlaně. Moc přesvědčivě to ale neznělo.

„Není s tebou žádná sranda,“ odfrkl si Jae. Dal zapnul rádio s nějakými hroznými písničkami a zbytek cesty domů pokračovali v naprosté tichosti. Černovlásek se opřel hlavou o okénko a sledoval, jak se na něm dešťové kapky slévají dohromady. Během pár minut se obloha úplně schovala pod černými mraky. Počasí odpovídalo jeho náladě – čím blíže k cíli, tím více klesala.

Vyrazili z centra Soulu směrem nahoru, cesta netrvala dlouho, i když se kroutila častými zatáčkami. Jakmile se dostali úplně nahoru, vládl tam daleko větší klid než v rušném velkoměstě. Míjeli jeden luxusní barák za druhým. Bylo známo, že bydlení v této čtvrti si mohou dovolit jen ti bohatší. Všechny zahrady byly pečlivě udržované a všude kolem se tyčily masivní ploty. Pořád to tu vypadalo naprosto identicky. Auto zastavilo před dvoupatrovou vilou atypického tvaru. Otec si dal s její stavbou velmi záležet a pracoval na ní daleko více než na ostatních projektech. Rád měl něco, o čem si mohl jiní nechat pouze zdát.

„Ty nejdeš dovnitř?“

Když mu řidič podával tašku, Jae se na něj podíval. Muž pouze zakroutil hlavou, zatímco nasedl do stále nastartovaného vozidla.

„Mám dneska ještě spoustu práce.“

Tak zůstal Jae stát na obrovském pozemku naprosto sám. Vzhlédl před sebe, bílá omítka a trámy rámovaly celou kosturu stavby, velká okna tvořila její nezbytnou součást a mohutné sloupy u prosklených vchodových dveří ho vyzývaly ke vstupu. Pod střechou poblíž garáže parkovala dvě auta, jedno z nich patřilo právě jemu. Nevzpomínal si, kdy naposledy

řídil, a docela mu to scházelo. Vydal se kupředu, zadal kód u prvních a následně i druhých dveří.

Jakmile překročil práh domu, praštila ho do obličeje vlna silné typické vůně santalového dřeva, jež se nesla ve vzduchu. Díky ní se mu vybavila spousta vzpomínek, na převážnou většinu z nich by však nejráději zapomněl. Ihned k němu přiskočila žena s ozdobnou zástěrou kolem pasu. Pozdravila, ptala se, jestli má hlad nebo zda může cokoliv udělat. Shledával to velmi otravným, ačkoliv její úmysly pravděpodobně byly čistě zdvořilé. V tomto domě potkával neustále neznámé tváře. Věděl pouze to, že se jednalo o personál nebo nějakou vzácnou návštěvu. Popravdě ho to ani příliš nezajímalo. Zakroutil hlavou, momentálně nestál o společnost. Vydal se rovnou po zatočených schodech do dalšího patra, po nekonečné chodbě narazil na dveře, kde dříve visel nápis *Nerušit – už jsem narušený dost*. Zjevně ho *někdo* s radostí sundal, zbyly po něm pouze sotva viditelné stopy od lepidla. Pomalu pootevřel dveře do svého pokoje a zůstal stát na místě. Všechno vypadalo přesně tak jako vždycky, kromě několika krabic poskládaných na sebe uprostřed místnosti. Při vstupu mu okamžitě přejel mráz po zádech. Přidržel se futra a zavřel oči, matně si vybavoval některé útržky z onoho večera, kdy tu byl naposledy. *Točící se zdi, ostrá bodavá bolest, podlaha postříkaná krví...*

„O všechen tvůj bordel jsem se postaral, ostatně jako vždycky,“ zahučel nepříjemný mužský hlas, a vytrhl ho tak z nevíтанých myšlenek. Váhavě se otočil ke svému otci, který na sobě měl jednu z oblíbených košilí a elegantní kalhoty. Chodil takhle oblečený často i doma, což Jaemu nikdy plně nešlo do hlavy. Upravené krátké strniště, tmavé vlasy nagelované dozadu a oči stejné barvy značící nespokojenost. Neviděl ho celé dva měsíce, přesto na něm nezaznamenal jedinou změnu. „Uvědomuješ si, kolik práce dalo zbavit se všech stop?“

Jae polknul, stočil pohled k dřevu na zemi, kde skutečně neviděl ani jeden flek. Rychle mu ale došlo, že nemluví pouze o podlaze. Jinými slovy to znamenalo, jak strašnou práci mu dalo to přede všemi ututlat.

„No jasně,“ ušklíbl se. Odhodil tašku s věcmi rovnou na zem a přešel k posteli, kam se poté i usadil. Měl by držet jazyk za zuby, ale nedalo mu to. „Neměls bejt dneska hrozně zaneprázdněnej? Nech mě hádat, změnily se plány, nečekaně. Stejně jako za ty dva měsíce, kdy ses ani jednou neukázal?“

Pan Gok ho následoval, pobaveně se pousmál a položil mu ruku na rameno. „To je tvoje vděčnost? Nasekáš bordel, já ho po tobě musím uklízet a ty mi budeš hned doma kňourat, proč tě tatínek nenavštívil? Už sakra dospěj, Jaewone, a přestaň se chovat jako ztracený štěně. Já ve tvém věku...“

„Jasně, studoval jsi a řídil firmu. Nemusíš mi to opakovat.“

Odstrčil prudce otcovu ruku ze svého ramene, ale ten ji vmžiku vrátil zpátky a pevně stiskl. Sklonil se níž a pohlédl do synových tmavě hnědých očí. I když si zachoval naprosto kamennou tvář, vyzařoval z nich strach.

„Musím a budu. Potřebuješ se naučit respektu a odnaučit fňukání. Nic takového znova nechci řešit, rozumíš?“ naléhal a teprve, když černovlásek přikývl, povolil stisk. To, co přišlo potom, bylo ovšem daleko horší. I přes Jaeho značný nesouhlas mu vytáhl pravý rukáv mikiny a spatřil jizvu táhnoucí se od zápěstí po celém předloktí. Nastalo chvilkové ticho, načež otec odvrátil znechuceně pohled. „Tohle tvoje škemrání o pozornost necháme taky odstranit. Mám známého na skvělé estetické klinice, bude to pro něj hračka.“

„To je...“

Nenechal ho dokončit jedinou větu. Dělal, že nic neslyší, a pokračoval ve svém proslovu dál. Odhrnul mu přerostlé vlasy z čela. Jejich délka dosahovala až do půlky krku, nejdelší,

jaké zatím měl. „Půjdeš hned ke kadeřníkovi, tohle je hrůza, ale ty kruhy pod očima ještě víc. Takhle se chceš ukázat mezi lidmi? Dej se zatraceně rychle dohromady.“

Bez dalších slov opustil místnost. Pravdou bylo, že pokud si podříznete žíly a přežijete, pocítujete horší následky ve svém okolí než z nezahojené rány. Lidé vás buď litovali, nenáviděli, nebo ignorovali. Co z těch možností bylo nejhorší, šlo těžko posoudit. Nikdo se ale nedokázal přenést přes to, že někdo chtěl opustit tento svět. Každá reakce byla jiná a Jae zhruba minutu přemýšlel, kam zařadit svého otce, když mu došlo, že se pravděpodobně neřadí do žádné kategorie. Jeho reakce byla taková, protože je prostě krutý a vychutnává si ponížení ostatních. Úplně nejhorší na tom ale bylo to, jak moc se v tomhle ohledu shodovali.

Na displeji mobilu mu zablikalo instagramové upozornění ohledně zveřejnění nové fotky. Za poslední dobu nemohl trávit příliš času na sociálních sítích, takže jej bez váhání rozklikl. Zavedlo ho to na profil jednoho kluka z týmu a praštila ho do očí společná fotka z tréninku. V popisku bylo napsané „Nic nás nezastaví“. Povzdechl si, scházel mu basketbal i celá parta. Zarazil se teprve u komentáře o tom, jak s kapitánem nemohou nikdy vyhrát. Nedalo mu to a najel na celou sekci, kde už se rozjela ostrá diskuze.

Myslel jsem, že jim konečně vyberou pořádnýho kapitána, ale tohle je k smíchu hahaha

Tak fotku komentoval jeden kluk z protějšího týmu, s kterým je čekal finální zápas. Vždycky rád provokoval, ale Jae si s ním uměl hravě poradit a srazit mu hřebínek.

Cože? Kdo je jejich kapitán?

Zeptal se další v návaznosti na předchozí komentář. Nedávalo vůbec smysl, proč ještě někdo od nich nezasáhl a nevrátil jim ty debilní poznámky.

Kyuhyun Yang. Ten blbeček, co se vždycky schovával za jejich školní hvězdu.

*KYU?! Zíral na jméno s překvapeným výrazem ještě dobrých pár minut. To musí být nějaká blbost. Chtěl si znovu přečíst komentáře, aby zjistil, o co tady jde, ale hlásilo to, že uživatel danou fotku odstranil. Okamžitě vytočil Jinovo číslo, ale ozvala se pouze hlasová schránka. *S kým zase ten idiot chrápe?! Vztekle odhodil mobil na postel.**

A decorative graphic consisting of several stylized stars and dots scattered across the top half of the page. The stars are of varying sizes and orientations, some with four-pointed shapes and others with more complex, multi-pointed designs. The dots are small and solid black.

KAPITOLA 2

Ještě ten den ráno před návratem do školy se vydal ke kadeřníkovi. Kdyby odporoval, musel by jistě poslouchat otcovy připomínky neustále dokola a o to skutečně nestál. Docela rychle si na jejich délku zvykl, takže byl zvláštní pocit, když měl najednou strany vystříhané na krátko a pouze nahoře mu zůstaly značně delší vlasy.

Po ostříhání si je prohrábl a zkontroloval v zrcadle. Moderní undercut vypadal vlastně docela dobře, úlevně si oddechl. Cítil, že tahle změna bude určitě pár holkám podlamovat kolena. Hodlal se ukázat v tom nejlepším světle, ale pořád ho iritovala jedna věc. Sklouzl pohledem ke své ruce a hlavou mu probíhaly různé možnosti. Schovávat to pod rukávem věčně se nejevila jako dobrá varianta, nebyl si ani příliš jistý otcovým skvělým návrhem, jak se tohoto *problému* zbavit napořád. Jediné, v čem se shodli, bylo, že o tom nikdo nesmí vědět. Jeho otec by nikdy nepřipustil, aby to vyplulo na povrch a zničilo rodinnou reputaci, a ani Jae nestál o stupidní otázky.

Když už byl v centru, zastavil se v tetovacím studiu poblíž. Chodil jedinečně sem a s výsledkem odcházel pokaždé nad míru spokojený. Nad dveřmi svítil neonový nápis. Vstoupil dovnitř, všude po zdech visely obrázky s designy všelijakých tetování. Posledně to tady navštívil zhruba před rokem, když si

nechal píchnout kroužek do horní části ucha. Za pár minut ze zadní části vyšla zhruba o dvě hlavy menší holka se zeleným mikádem a rovnou ofinou. Těsné tílko jí odkrývalo kůži, která vypadala jako barevné omalovánky.

„Jae?“ otrávený výraz vystřídal úsměv. Vmžiku ho objala a hned zkoumavě prohlížela, co má na sobě. „Vypadáš nějak... jinak. Dlouho jsme se neviděli.“

„Chtělaš říct, že vypadám ještě líp než poslední?“ nakrčil obočí. Následoval ji dozadu a bez optání se rovnou usadil na volné křeslo. „Každopádně dneska sem jdu z jinýho důvodu. Máš čas?“

Protočila oči a podala mu sklenici s pitím. „Teď mám říct, že pro tebe vždycky, co? Máš štěstí, že mi odpadnul klient. O co jde?“

Vyschlo mu v krku, teď by spíš potřeboval něco silnějšího na pití než obyčejnou vodu. Chtěl vyhrnout rukáv, ale zarazil se. Nikdo jiný kromě doktora to neviděl a ani by neměl. Měl z toho nepříjemně sužující pocit.

„Nebudeš se na nic ptát, jasný? Žádný pitomý poznámky. Prostě nic.“

„Takže jako obvykle? Vypadáš, že se mi tady skácíš, a ještě jsme...“

Tu větu nestihla dokončit, při pohledu na vystouplou jizvu strnula. Rozklepala se jí ruka, ve které držela skleničku, a trochu vody ukáplo na zem. Nervózně něco zamumlala a sáhla po papírových ubrouscích. Připlácla je ke kachličkám a chvíli utírala mokrou podlahu. Nebo to minimálně předstírala, a když se poté otočila zpátky k němu, pokusila se vykouzlit nervózní úsměv. Přesně takovou reakci očekával, přesně tu totiž nenáviděl.

„Chci přes to kérku,“ přerušil hustou atmosféru hlasem, jenž neprojevoval žádné emoce. Ukázal na dané místo. „Přímo tady, přes celý předloktí.“

„J-jasně,“ vykoktala rychlou odpověď. Určitě už při své práci musela něco takového vidět, nemohl být první ani poslední. Pravděpodobně si ale nemyslela, že to uvidí někdy u něj. „Jasně, uhm, tak se na to mrknem.“

„Motiv už mám. Takže ti ušetřím sakra dost práce, měl bych dostat slevu.“

Zažertoval, ale spíš chtěl oběma ulevit od té divné situace. Vůbec to totiž vtipný nebylo. Jak se mohli od občasných postelových zábavy dostat až sem, mu nešlo do hlavy. Raději by se vrátil k té posteli, ale věděl, že po tomhle to nepůjde. Vytrhl ze svého sešitu na kreslení jeden list papíru a podal jí ho. Ještě že ho míval neustále při sobě.

„Kreslíš čím dál líp. Možná bych tě tady měla zaměstnat, ale tvůj tatík s tebou má určitě mnohem zajímavější plány.“

Zamračil se při myšlence nad vlastní budoucností, zatímco dívka hleděla se zájmem na koncept ozdobné dýky s dvěma rolničkami u držadla, kolem níž se točila linie ostrých trnů. Když znovu pohlédla na jeho předloktí, zaregistrovala jeho nepřátelský výraz.

„Mýho otce z toho sakra vynech a dělej radši svoji práci,“ procedil skrz zuby. Nejspíš měl jít raději někam, kde ho nikdo nezná. Jenže... to by musel nejspíš jet hodně daleko. Poklepával nohou a snažil se vyhnout pohledu na zjizvenou část kůže. Možná měl otec nakonec přeci jen pravdu, je to ponižující.

Souhlasně kývla a přiložila papír k ruce. „Poradím si s tím. Udělám lehký úpravy, aby ve výsledku nešlo skoro nic poznat. Souhlas?“

„Jo, to zní skvěle.“

Odešla na chvíli stranou připravit potřebné věci, což využil k vytočení Jinova čísla. Od včerejšího večera každý hovor padal do hlasové schránky. Ne že by šlo o něco zase tak neobvyklého, ale vzhledem ke včerejšku s ním nutně potřeboval

mluvit. Nechtěl psát do týmového chatu, takže k tomu dojde zřejmě až osobně. Rozhodl se dneska ještě vynechat vyučování a přijít před tréninkem. Mezitím se tatěrka vrátila s obrysem, který velikostně přesně seděl na dané místo. Dýka perfektně překrývala jizvu.

„Asi nemusím zmiňovat, že bys to měl mít úplně zahojený. Správně bych tě měla odmítnout, ale určitě by sis našel někoho jinýho, kdo to udělá. Hm? Každopádně i tak to řeknu, ta jizva se tím může zhoršit.“

Jen se pousmál. Připadalo mu úsměvné, když se lidé příliš starali o ostatní. „Rád riskuju. Navíc i kdyby, můj otec by určitě najal profi chirurga, co mi transplantuje kůži nebo tak něco.“

To už se smáli společně. Tahy strojkem štípaly, jakmile jehla začala pronikat pod kůži. Obzvláště na tom místě. Taková bolest mu ale vůbec nevadila, naopak konečně zase něco cítil. Na chvíli si vzpomněl na ostrý tah žiletkou, když drobné kapičky krve vylezly na povrch. Oproti tomu bylo tetování jako mírné šimrání. Asi po hodině měla kompletně hotové linky a šlo se na stínování. Díky tomu některé trny vypadaly, jako kdyby se mu zabodávaly skutečně do kůže. Veškeré detaily dokreslila od oka fixou. Sledoval nejen, jak na ruce přibývá černý inkoust, ale i ji samotnou. Výrazné zelené oční stíny jí ladily s vlasy. Zbytek roztomilého obličejě zakrývala momentálně rouška. Sjel na potetovaný dekolt a skouzl si spodní ret. Celé měsíce s nikým nic neměl a začínal z toho šílet. Nechápal, jak dokázal tak dlouho abstinentovat, dřív by nevydržel ani dva dny. Položil jí volnou ruku na stehno a zadíval se dozadu na gauč.

„Pamatuješ si na moji poslední návštěvu?“

Otočila se lehce dozadu a vybavila si těžko zapomenutelné momenty. Okamžitě zčervenala, měla ten gauč dát raději vyměnit.

„Nejen na tu poslední.“

„Zopakujem si to?“ jel po jejím stehně pomalu výš. Nikdo jiný tu nebyl, ale i kdyby ano, nenechal by se při něčem takovém rušit. Dřív ho však zarazila, přičemž nespokojeně mlaskl.

„S někým teď chodím,“ přiznala. Raději mu nepohlédla do očí a věnovala se dál vybarvování. Zbývala už jen ta nejhorší část – dýka. Vydechl, musel uznat, že bodání jehly do ne sto procentně zahojené jizvy nebyl žádný med.

„No a? Beztak nešuká tak dobře jako já. Proč si odpírat potěšení?“

„Není to on, ale ona. Takže máš teoreticky pravdu, ale pro tvoji informaci náš milostnej život je skvělejší.“

„Holka? Super, tak to se může klidně přidat. Aspoň si to víc užijem,“ dodal ve snaze zamaskovat zklamání z předchozího odmítnutí. Něco takového se mu často nestávalo. Syknul, když po několikáté stínovala jednu a tu samou část. Jako kdyby to snad dělala schválně. „Do hajzlu.“

„Říkala jsem ti, že to bude bolet,“ zkonstatovala zahořkle. Dokončila posledních pár tahů a bylo hotovo. Koukla na něj. „A ne, protože ji miluju.“

To poslední slovo v něm vzbuzovalo vztek pokaždé, co ho někdo vyslovil. Vztek i značné znechucení. Zakroutil hlavou a nakrčil jedno obočí.

„To je směšný.“

Dívka se zamračila, přelepila dokončené tetování ochrannou fólií a vstala ze židle. Tříhodinové sezení stačilo, aby ji rozbolela záda.

„Směšný je, že tomu nedáš šanci. Hele... dlouho jsem pro tebe měla slabost a nevedlo to k ničemu dobrému. Ty si s holka-ma rád zahráváš, chápu to, ale mě z těch her už vynech. Nezatahuj do toho moji přítelkyni a zůstaneme přátelé.“

Přátelé. Určitě ji stálo hodně úsilí tohle říct, podle toho jak nejistě zněl její hlas. Byl přesvědčený, že kdyby udělal nějaký další krok, mohl ji dostat. Nechtěl se však snižovat k tomuhle, když jiné by neváhaly.

„Tak fajn, kámoško. Kolik ti dlužím?“

„Že jsi to ty, tak minimálně dvakrát tolik. Jak se o to starat, víš, není to tvoje první kérka. Kdyby něco, dej mi vědět.“

Kývl a vytáhl z peněženky několik bankovek, pak přidal ještě pár dalších. Vždycky jí nechával něco navíc, protože si dávala záležet. Než se vydal k odchodu, zkoumal, jak černý inkoust pokrývá veškeré nedokonalosti. Na první pohled nebylo téměř nic vidět. „Dík a pozdravuj ode mě svoji holku, kámoško.“

Letmo se objali na rozloučenou. Otevíral vchodové dveře, když na něj ještě jednou zavolal dívčin hlas. „Jae? Opatruj se... a zkus to někdy. Zamilovat se.“

Stejnou chybu už neudělám, probíhalo mu opakovaně hlavou, ale nahlas nic neřekl. Musel se vrátit domů pro pár věcí, které potřeboval s sebou.

Když dorazil domů, zjistil, že otec tam není, nic překvapivého. Kufr měl připravený, zbývalo pouze naházet do batohu laptop, nabíječky a další podobné nezbytnosti. Díkybohu to zabralo necelou hodinku a byl připravený k odjezdu.

„Nemáš být náhodou od rána ve škole?“ promluvil na něj zničehonic pan Gok. To mu ještě scházelo... otec pokaždé zmeškal ty nejpodstatnější situace a objevil se v těch nejméně žádaných. „První den a ty se flákáš doma, co to má jako znamenat?“

„Musel jsem ještě něco pořešit,“ řekl naprosto vážně. Teoreticky ani nelhal. Hodil si batoh přes rameno a otočil se k němu čelem. To už stál otec vedle něj, prsty poklepával na tmavý velký kufr, když si povšiml jeho ruky. Uchopil ho za ni a zvedl,

aby lépe viděl. Zrak zaměřil na čerstvé tetování, na čele se mu při tom utvořilo hned několik značných vrásek.

„Co je zase tohle do hajzlu? Snad jsme se na něčem dohodli. Už jsem to zařídil a ty jdeš a místo školy si necháš udělat tuhle pitomost.“ Zuřil a probodával ho vražedným pohledem. Neočekával jinou reakci, proto se tomu chtěl teď raději vyhnout.

„Můžem to řešit někdy jindy? Přijdu pozdě na trénink,“ poznamenal. Chopil se madla kufru a netrpělivě přešlápl na místě. Odpovědí mu bylo jakési nevrle zamumlání. Bral to jako souhlas a vydal se dolů po schodech.

„To si piš, že promluvíme! Potřebuješ se naučit zodpovědnosti a respektu. Snad nechceš pošpinit jméno rodiny jako tvoje matka.“

Tohle byl jeden z mnoha důvodů, proč se rozhodl raději využít ubytování ve škole než zůstat tady. Mohl s jistotou říct, že vzpomínky na obrovský dům, kterému měl říkat domov, v něm vyvolávaly spíš vztek a úzkost. Místo hřejivého tepla mu při každém překročení prahu přeběhl mráz po zádech. Úplně nejraději by se vrátil zpátky do svého bytu v centru města, odkud to měl doslova dvě minuty do školy a nemusel se nikomu zodpovídat. Ale po té události to už nebylo možné.

Idiote, nadával v duchu sám sobě. Praštil do volantů svého černého mercedesu a teprve poté nastartoval. Dupnul na plyn a opustil rodinný pozemek, výjimečně nepustil ani hudbu. Nedokázal se plně soustředit, myšlenky mu stále ubíhaly k tomu, jak to asi vypadá ve škole, když nějakou dobu nebyla pod jeho dozorem. Cesta trvala s denním provozem zhruba třicet minut. Konečně se přiblížil ke školním pozemkům, kde už z dálky viděl honosnou budovu s několika patry. Okolí bylo velmi udržované a kratší keře rostly všude kolem příchozí cesty. V létě se poflakovalo venku daleko více studentů než

v tomto nevlídném počasí. Přeci jenom na něco zapomněl – deštník. Nikdy ho neměl při sobě, když zrovna potřeboval. Koukl na sebe do zrcátka, upravil si letmo vlasy k dokonalosti a vystoupil ven do slejváku. *Skvělejší začátek.*

Procházející studentky okolo se ihned nabídky, že se s ním o deštník rády podělí. Všechny nejspíš musely být nějaké nové prvačky, ještě nikdy předtím je tu neviděl a to měl o zdejších holčkách rozsáhlejší přehled než o vlastním životě. Navíc vypadaly velmi mladě, jedna z nich se dokonce zeptala na jeho jméno. Obvykle všichni věděli, kdo je. Ostatní do ní šťouchly loktem, aby ztichla.

Pouze se lehce pouсмál. Jakmile došli ke vchodu, vypůjčil si její mobil a v rychlosti vyhledal svůj instagram. Kliknul na tlačítko follow. „Doufám, že se vám u nás bude líbit. Ještě se uvidíme a mimochodem, jste vítaný.“

S mrknutím pyšně poukázal na zarámovaný plakát vyvěšený ve vstupní hale. Byl na něm celý basketbalový tým, on sám stál přímo uprostřed mezi ostatními hráči a držel výherní trofej. Nechal tři drobné dívky, aby ho obdivovaly, a odpochoval i s kufrem skrz recepci k výtahu. Zmáčkl poslední patro, kde se nacházel jeho bývalý pokoj, který byl naštěstí stále k mání. Dva kluci ve výtahu se s ním přátelsky pozdravili. Sice nevěděl, o koho se jedná, ale aspoň to předstíral. Normálně by nad tím jen mávl rukou, ale dnes mu to o něco zlepšilo náladu. V předstírání byl navíc skutečně dobrý.

Na chodbě se potkal s několika známými tvářemi, dostal i nějaký ten kompliment ohledně nového účesu a pár lidí na něj vytrasilo otázky ohledně toho, jak se má a kde byl tak dlouho. Okamžitě mu hlavou probleskla otcova lež o tom, ať všechno svede na rodinné záležitosti. Prozatím odpovědi odbyl a stočil téma někam jinam. Vlastně pospíchal, na což se nakonec vymluvil.

Zatočil do levé části dlouhé chodby plné pokojů. Když našel svoje dveře s číslem patnáct, přiložil kartičku a otevřely se. Mezitím upřel pohled na jedny hned vedle. Visel tam pořád stejný obrázek s noční oblohou a městem. Měl chuť ho roztrhat, ale cítil lehké překvapení. Tomuto pokoji se úspěšně vyhýbal už skoro celé tři roky. Teď si ovšem bude muset znovu zvykat na fakt, že s ním sdílí jednu a tu samou zeď. Protočil oči a vkročil dovnitř. Ani tady se nic nezměnilo, postel zaujímal stejné místo poblíž okna s výhledem na školní park, stůl byl přiřazený až příliš ke zdi, nad ním nástěnka, vedle velká šatní skříň a naproti menší gauč s televizí. Všechno bylo moderní a jako nové. Škola si mohla dovolit nabízet ubytování na vyšší úrovni, jelikož přijímala jenom omezený počet studentů. Většinou se jednalo pouze o dva typy. První typ studentů pocházel z vlivných rodin, rodiče platili nadmíru vysoké školné za předpokladu, že jejich dětičky jednoho dne budou úspěšní ve svém oboru a budou vynikat nad ostatními. Ti druzí obvykle měli víc nadání než peněz, pyšnili se nejlepšími studijními výsledky a drželi celé třídy výborný průměr a účastnili se všemožných reprezentativních soutěží. Shrnuto podtrženo, na tuhle školu vás dostane jenom tučné konto, nebo abnormální IQ. Pak existovala ještě třetí skupinka, méně rozsáhlejší, sem patřili lidé, co se nacházeli někde na hranici těchto dvou možností. Dalo se říct, že tu každý plnil svoji roli, aby se škola ukazovala v tom nejlepším světle. Někdo přispíval penězi, někdo vědomostmi a jiní zase svým vzhledem nebo nadáním. Jediné, co je všechny pojilo dohromady, bylo umění a také silná rivalita.

Mrkl na hodinky, všichni kolem ho tak moc zdržovali, že šel nakonec stejně pozdě. Popadl sportovní tašku a opět vystřelil z pokoje ven. Co nejrychleji se dostal zpátky do přízemí a zamířil rovnou do šaten. Byly prázdné, takže trénink už

určitě začal. Shodil ze sebe veškeré oblečení a natáhl dres školní černo-zlaté barvy.

„Co děláš, idiote?!“ uslyšel několik hlasů zpoza zavřených dveří tělocvičny. Jeden byl daleko hlučnější než ostatní, Jin. Očividně zněl dost vytočeně. Jak se přibližoval, slyšel i driblování míče a pár dalších sprostých nadávek. S úsměvem zakroutil hlavou, jistě tu v jeho nepřítomnosti zavládl totální chaos. Už se připravoval na to, jak je pořádně zpraží, aneb jedna z výhod kapitána. Chtěl zasáhnout, *když*...

„Stop. Co to zas bylo? Neříkal jsem snad jasně, že když budete hrát sólo, tak zápas nevyhrajem?“

Tenhle hlas také poznával... až příliš dobře.

„Ano, kapitáne.“

„Chcete snad vyhrát, ne? Tak se sakra snažte a dělejte, co říkám. Hra není o tom, kdo střílí nejvíc košů, ale o spolupráci. Je to všem jasný?“ Jemný hlas teď přecházel v daleko ostřejší tón. Přesto hned věděl, komu patří. To snad přeci nemohla být pravda, odmítal tomu uvěřit. Ještě nějakou chvíli zaraženě stál a poslouchal zbytek.

„Ano, kapitáne.“

Tělocvičnou se znovu rozeznělo souhlasné povzdychnutí. Vůči zvolené taktice značně protestoval hlavně Jin a jeden další ze spoluhráčů.

„Já kurva nesouhlasím s tím...“

Dveře se rozletěly dokořán a v nich stál Jae s nakrčeným obočím a zaťatými pěstmi. Nechápatě hleděl na všechny přítomné, kteří v tu chvíli zůstali šokovaně stát na místě. Ve tvářích měli zmatené a nervózní výrazy, zatímco si vyměňovali nejasné pohledy.

„Kapitáne?“ oslovili ho sborově. Pravděpodobně byli překvapeni jeho návratem úplně stejně jako on momentální situací.

„Tak to nebyl kec. Před začátkem tréninku si nějaký holky šuškaly o tom, že prý seš zpátky. Už se to šířilo tolikrát, že jsem tomu nevěřil, ale...“ než stihl jeden z hráčů dořít celou větu, dostal několik pohlavků od kluků kolem. Dotčeně na ně pohlédl, rozhodil rukama, ale mlčel.

„Vysvětlí mi někdo, co to má do prdele znamenat?!“

Těkal pohledem mezi všemi tvářemi, pohlédl na Jina, který nenacházel žádná vhodná slova, až narazil na Kyuhyunův pohled. Jae ho propaloval nenávisť a tmavé oči mu ještě více potemněly. Nabraly skoro černou barvu, zatímco ty Kyuovy zůstávaly světle hnědé a hřejivé. Sálalo z nich stejné teplo, jako když si v chladném podzimu nalijete do hrníčku horkou čokoládu. Zdál se překvapivě moc klidný, jako kdyby ho to nevyvedlo ani trochu z míry. Co si Jae pamatoval, dříve stačila naprostá blbost, aby Kyu zmatkoval.

Ještě chvíli se měřili pohledy, lehce zakulacené obočí měl Kyu skoro celé schované pod tmavě hnědými vlasy, jež byly mírně zvlněné potem. Spadávaly mu volně do obličeje srdcového tvaru a končily zhruba v půli krku. Stál soustředěně před tabulí, kde se plánovala taktika na každý zápas, a po chvíli fixou zakroužkoval spojení *týmová hra*.

KAPITOLA 3

„Co si myslíš, že děláš?“ nakráčel Jae k hnědovláskovi a vytrhl mu fixu přímo z ruky. Nenápadně zkoukl obsah na menší tabuli opodál. Nestihl prozkoumat details, ale už teď věděl, že to nebude fungovat.

„Zaskakuju za tebe?“ povytáhl mírně obočí. Založil si ruce a zůstal stát na místě. Jae se zamračil, hodil vyčítavý pohled po Jinovi i zbytku týmu. V zaťatých pěstech zarýval nehty do dlaní.

„Co je to za pitomost?! A proč o tom nic nevím?“

V tělocvičně panovalo ohlušující ticho, což bylo velice neobvyklé. Všichni po sobě pokukovali, jako kdyby se domlouvali na společné odpovědi. Začínal se ho zmocňovat vztek, nehty měl už doslova zabodnuté do kůže, ale absolutně to nevnímal. Jediný, kdo si toho nejspíš všiml, byl Kyu. Hypnotizoval mu totiž ruce a po chvílce jako první promluvil.

„Ostatní ti nechtěli nic říkat, protože jsi podle všeho řešil důležitější věci a tohle by tě akorát vytočilo.“

Jin se na Kyua zamračil, zatímco svého kamaráda obdařoval širokým úsměvem a objal ho kolem ramen. Zkusil vyžehlit situaci, přeci jen to pravděpodobně on schytá nejvíc. No, vlastně až po Kyuhyunovi. „Nikdo tě nechtěl zbytečně stresovat, chápeš? Je pecka, že seš zpátky. Tyhle tréninky fakt

nervově nedávám. Bez tebe to není žádná prdel, navíc my jsme ho taky nevybrali.“

Opovržlivě pohlédl na kluka stojícího u tabule. Ten si koukal spodní ret, ale mlčel. Poznal, že je nervózní, ačkoliv se to pokoušel maskovat. Chtěl toho využít a připomenout mu, kdo tady velí.

„Proč on? Měls to bejt snad ty, Jine,“ odstrčil blondákovu ruku. Ten se stáhl zpátky a svrástil čelo. Debatu přerušil trenér, který zrovna přišel.

„Protože je druhý nejlepší v týmu a na rozdíl od vás dvou má klidnou povahu, občas je totiž potřeba zachovat klidnou hlavu, že, pánové?“

Pak je poplácal po zádech a poodstoupil doprostřed místnosti. Začal zkoumat, co je napsané a nakreslené na tabuli. Vytáhl vlastní rudou fixu, kterou ještě víc zvýraznil *týmovou hru*. Poklepal hrotem pod slovní spojení, takže tam vytvořil několik teček. „Přesně o tomhle mluvím. Jae, doufám, že se toho hesla budeš držet. Vítej zpátky.“

Příčilo se mu souhlasit s něčím, co vycházelo z hlavy jeho rivala. Navíc byl daleko víc sólista než týmový hráč. Nejraději se spoléhal jen sám na sebe. Důvěřovat ostatním působilo problémy, ale jako kapitán takové riziko musel často podstupovat, ačkoliv z toho neměl radost. Tato slova mu šla těžko přes jazyk, tak jen souhlasně pokývl. „Jasně, trenére.“

Dále mluvil o tom, jak Kyu mezitím odvedl dobrou práci. Po nějaké chvíli ho přestal poslouchat. Nikdo ho přeci nemůže tak snadno nahradit, určitě ne on. Takhle si návrat tedy rozhodně nepředstavoval. Zbytek tréninku probíhal v podobném stylu, také se řešilo zítřejší soustředění. Nakonec nemělo být na obvyklém místě poblíž pláže, ale kousek dál. Bylo to ale asi jedno, když jeli tentokrát v tomhle šíleném počasí a ne až ke konci léta.

„Takže zítra v pět ráno před školou, je to všem jasný?“

„Tak brzo?“ povzdechl si ten samý kluk z týmu, co nedokázal držet zavřenou pusku na pět minut. Dostal další pohlavky a trenérův nemilý pohled.

„Můžete si dneska zapnout v osm hodin pohádky a jít spát, jestli s tím má někdo potíže. Upozorňuju, že autobus bude čekat maximálně deset minut, kdo nepřijde včas bez udání závažného důvodu, ten se může s účastí na zápasu po soustředění rozloučit.“

Ozval se hlasitý smích a následné povzdechnutí. Brzké vstávání bylo na denním pořádku i bez soustředění, ale někteří si stále nezvykli nebo spíš nebyli ranní typy.

„Všichni jste to přede mnou tajili, proč jako? Pár měsíců tu nejsem a škrtnete mě ze hry?“ mračil se Jae. Nejen že mu ukradne tým, ale ještě je k tomu poštvete proti němu.

„To ne, chtěli jsme ti to dát vědět, ale vyváděl bys stejně jako já. Navíc jsi byl sotva k zastížení, tvůj otec sem prej na začátku školního roku nakráčel a dal řediteli pořádnou lekci o tom, jak moc se teď musíš starat o rodinu. Nikdo nevěděl, co přesně se s tebou děje. O co vlastně šlo?“ vyptával se blondák.

Stejnou otázku mu položilo dneska už několik lidí, včetně spoluhráčů. Připravoval se na ni, ale i tak to pokoušelo jeho nervy. *Jenom jsem zkoušel, jak moc hluboko můžeš říznout, než vykrváčíš, strávil jsem dva měsíce ve cvokhousu, kde všichni pacienti měli omezenej přístup na internet, musím dál brát debilní prášky a chodit na stupidní sezení, jsem oficiální zklamání a ostuda celý rodiny. Jinak je všechno v naprostým normálu. A vlastně bych měl držet hubu...* Ne, tohle říct nemohl, ať se to jakkoliv nabízelo. Sklopil pohled ke svému novému tetování, jež bylo stále pokryté fólií. Přestože to nebylo už na první pohled zřejmé, on bude vždycky vědět, co je pod ním. Jin

si ho všiml a okamžitě s úžasem zkoumal obrázek. „Ty máš nový tetování? To je mazec.“

Co nejpřirozeněji ruku stáhl a opět si vzpomněl na otcova slova o tom, že to bude přitahovat ještě více nežádoucí pozornosti. „Jo, ode dneška. Do toho, co se děje s mojí rodinou, nikomu nic není, tak se sakra přestaň tak ptát a vyříd to i ostatním. Mám rád svoje soukromí. Není snad nejpodstatnější to, že jsem zpátky? Konečně tady někdo zas zřídí pořádek.“

„Uh, no jasný. Pohoda. Hele, vím, že seš nasranej, taky bych byl. Totálně nechápu, proč trenér vybral zrovna jeho. Měl jsem to být já. Není ani vhodnej na vedení týmu, vždyť ho znáš...“

„To je fuk,“ skočil mu do řeči. Jin někdy mluvil až příliš, hlavně když se potřeboval z něčeho vykecat. „Teď, když jsem tady, ho fakt nenechám, aby mě připravil o další věc. Tohle je můj tým a já ho dovedu k vítězství.“

„Přesně! Hlavně zas nezmiz, jinak tě odstřelím a pak sebe,“ dloubl do něj Jin loktem. Nasadil si kšiltovku na hlavu. „Musím ti vyprávět, cos všechno zmeškal, kámo. Bylo to tady hotoový peklo, až na holky. Prošvihnuls uvítací párty.“

Kamarádovy historky ho natolik pohltily, že si ani nevšiml, jak dlouho Kyu stojí naproti nim. Dle jeho přešlého výrazu musel zaslechnout něco z toho, o čem se předtím bavili.

„Co? Máš nějaký problém?“

„Ani ne, ale pro vaši informaci stojíte před mojí skříňkou,“ odpověděl klidně. Jin okamžitě zaujal útočný postoj. Věděl, že se s Kyuem také nemají zrovna v oblibě, ale nejspíš to po tom přetahování o pozici kapitána bylo ještě horší. Mávl rukou, aby ho trochu zbrzdil. Sám pořád zuřil, ale skutečně nestál o nějakou bitku, která by situaci akorát vyhrotila a pravděpodobně je dostala až k řediteli.

Uhnuli stranou a Kyu se v rychlosti převlékl. Sem tam na něj mezitím kouknul, což absolutně nechápal a vyvolávalo